

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/336/2015
Identifikačné číslo spisu: 6014201030
Dátum vydania rozhodnutia: 29.11.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:6014201030.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Igora Belka v právnej veci žalobcu: G. E., narodený dňa XX.XX.XXXX, F., právne zastúpeného: BAKO JANČIAR LEVRINC - advokáti s.r.o., J. Kozáčeka 13E, Zvolen, proti žalovanému: Poľovnícke združenie Vlčia studňa, IČO: 31 927 637, Čakanovce, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 06.03.2014 a zo dňa 23.02.2014, na odvolanie žalobcu a žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/156/2014-92 zo dňa 12.05.2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/156/2014-92 zo dňa 12. mája 2015 p o t v r d z u j e .

Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie žalobcu o d m i e t a .
Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom podľa § 250d ods. 3 OSP zastavil konanie o žalobe proti rozhodnutiu žalovaného zo dňa 06.03.2014 a podľa § 250j ods. 2 písm. c/ a d/ OSP rozhodnutie žalovaného zo dňa 23.02.2014 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v celkovej sume 1.045,51 Eur.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že konanie začaté na súde na základe žaloby zo dňa 14.08.2014, súd zastavil podľa § 250d ods. 3 OSP, nakoľko táto žaloba smerovala proti rozhodnutiu, ktoré nemohlo byť predmetom preskúmania súdom. Druhostupňové rozhodnutie zo dňa 23.02.2014 v podstate neexistovalo, v písomnej forme bolo vyhotovené dodatočne až po uložení povinnosti žalovanému doručiť žalobcovi rozhodnutie odvolacieho orgánu - členskej schôdze PZ. Preto súd zastáva stanovisko, že po doručení druhostupňového rozhodnutia na pokyn súdu v zmysle § 250b ods. 2 OSP, bolo potrebné podať žalobu, keďže v konaní o pôvodnej žalobe neboli splnené podmienky pre vedenie konania.

V ďalšom uviedol, že posudzoval zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného zo dňa 23.02.2014,

vrátane jemu predchádzajúceho prvostupňového rozhodnutia, a to v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, pričom zohľadňoval aj stanoviská, vyjadrenia a podklady, predložené účastníkmi konania v konaní o pôvodnej žalobe, nakoľko veci spolu súvisia. Preskúmaním veci súd dospel k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne, preto nevyhovelo požiadavke žalovaného zastaviť predmetné konanie. Nestotožnil sa s argumentáciou žalovaného, nakoľko rozhodovacia prax súdov sa ustálila na závere, že rozhodnutia žalovaného vydané v rámci kárneho konania nemôžu byť vylúčené zo súdneho prieskumu (porovnaj napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR ISžr/56/2011, 5Sžo/I/2015 z 29.04.2015).

Zdôraznil, že podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky má žalovaný ako subjekt práva samosprávny a združovací charakter, pričom výkon poľovníckeho práva je výlučne a nutne viazaný na členský princíp. Kárne konanie, ktorého výsledkom je rozhodnutie o vylúčení člena poľovníckej organizácie, je rozhodnutím zasahujúcim do práva fyzickej osoby - člena žalovaného. Preto rozhodnutia takejto povahy nemôžu byť vylúčené zo súdneho prieskumu.

Súd sa nestotožnil s námietkou žalovaného, že na predmetné konanie sa nevzťahuje zákon o správnom konaní, pretože zastáva názor, že ak v danom prípade išlo o proces rozhodovania poľovníckeho združenia o právach a povinnostiach člena Poľovníckeho združenia a takéto rozhodovanie je v zmysle vyššie citovaných ustanovení správnym konaním, musí sa v ňom v nevyhnutnom rozsahu aplikovať aj všeobecný právny predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. - Správny poriadok). Výkon práva poľovníctva je výlučne viazaný na členský princíp a tento charakter nezmenil ani zákon o poľovníctve č. 274/2009 Z. z. Ustálil tak, že konanie podlieha pod režim správneho poriadku.

Krajský súd po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu a po zohľadnení žalobných námietok dospel k záveru, že skutkový stav nebol správnym orgánom dostatočne zistený. Dodal, že zásada materiálnej pravdy uplatňovaná v správnom konaní vyžaduje požiadavku, aby správny orgán úplne a presne zistil skutočný stav a zaobstaral si potrebné podklady pre rozhodnutie. Úplnosť zistenia podkladov znamená, že boli vykonané všetky prešetrenia a dôkazy, ktoré majú pre danú vec rozhodujúci význam.

Mal za to, že predmetom konania bolo posúdiť zákonnosť rozhodnutia žalovaného, ktorým došlo k vylúčeniu žalobcu z Poľovníckeho združenia Vlčia studňa Čakanovce. Podľa rozhodnutia Výboru bol dňa 28.01.2014 žalobca ako disciplinárne obvinený uznaný za vinného z porušenia Domáceho poriadku v bode 13 ods. b/, c/, pričom k vylúčeniu došlo podľa Stanov PZ v zmysle § 33 ods. c/. V písomnom vyhotovení rozhodnutia odvolacieho orgánu členskej schôdze PZ zo dňa 23.02.2014 je uvedené, že za previnenie spáchané porušením bodu 13 ods. b/ a ods. c/ Domáceho poriadku PZ bolo uložené vylúčenie z PZ Vlčia studňa podľa § 10 ods. 1 písm. c/, § 13 ods. 1 písm. d/, § 13 ods. 2 Stanov PZ.

Poukázal na ustanovenie § 4 ods. 15 Stanov SPZ, z ktorého vyplýva, že interný predpis je záväzný pre každú organizačnú zložku, ktorou v zmysle § 18 ods. 2 písm. c/ Stanov SPZ je poľovnícke združenie.

Žalobca v odvolaní, ako aj v žalobe tvrdil, že sa nedopustil žiadneho disciplinárneho priestupku v zmysle ustanovení Prevádzkového poriadku PZ Vlčia studňa Čakanovce, DP SPZ a tiež DP SPK. Z odôvodnenia rozhodnutia napadnutého žalobou nevyplýva, z akých dôkazov vychádzal žalovaný pri svojom rozhodovaní. Súd zastáva stanovisko, že správny orgán nedostatočne zistil skutočný stav veci. Za skutkové okolnosti treba považovať najmä skutočnosti, ktoré boli nepochybne zistené a ich právny význam. V súvislosti s právnym posúdením nie je dostatočné citovanie príslušných ustanovení, ale je potrebné, aby sa vyložil aj obsah právnej normy, aby bol zřejmý vzťah medzi skutkovým zistením a právnym posúdením.

Krajský súd mal za to, že v rozhodnutí žalovaného zo dňa 23.02.2014 vyššie uvedené absentuje. Preto prisvedčil tvrdeniu žalobcu, že poukaz na právne normy nezodpovedá zneniu právnych noriem, z ktorých vychádzal správny orgán v rozhodovaní. Taktiež je neprípustné, aby potvrdzujúce rozhodnutie, ktoré v podstate preberá skutkové a právne závery prvostupňového rozhodnutia, poukazovalo na odlišné ustanovenia právnych noriem. Uvedené spôsobuje zmatečnosť rozhodnutia a jeho nepreskúmateľnosť.

Napadnuté rozhodnutie je v rozpore s ustanovením § 11 ods. 5 Disciplinárneho poriadku SPZ, ako aj s ustanovením § 47 ods. 3 zákona o správnom konaní, keď neobsahuje tam predpokladané náležitosti.

Krajský súd dospel k záveru, že došlo aj k pochybeniu v postupe žalovaného, ktorý rozhodol bez toho, aby bol žalobca predvolaný na konanie, čím mu nebola daná možnosť vyjadriť sa k obvineniu a uviesť okolnosti na svoju obranu, resp. navrhnúť ďalšie dôkazy. Postup žalovaného je v rozpore s § 9 ods. 1, 2 a 3 Disciplinárneho poriadku SPZ.

Ďalšiu nesprávnosť napadnutého rozhodnutia súd videl vtom, že z predloženého rozhodnutia súdu nie je zrejmé číslo vydaného rozhodnutia. Súd tiež poznamenal, že správne má byť na rozhodnutí uvedený dátum vydania (prijatia) rozhodnutia, a nie dátum, kedy sa rozhodnutie vyhotovuje. Čas vydania rozhodnutia sa nemôže zamieňať s časom vypracovania rozhodnutia. Predmetná nesprávnosť v rozhodnutí má za následok nevykonateľnosť rozhodnutia.

Krajský súd vychádzajúc z uvedených skutočností napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie do štádia odvolacieho konania s tým, že úlohou žalovaného bude odstrániť nedostatky v naznačenom smere a znova vo veci rozhodnúť.

Rozsudok krajského súdu napadol žalovaný včas podaným odvolaním, v ktorom vyjadril nesúhlas s odôvodnením rozhodnutia a k veci uviedol nasledovné.

Konajúci súd sa nesprávne vysporiadal s tvrdením žalovaného, že predmetné rozhodnutia žalovaného nie sú rozhodnutia vydané v rámci správneho (verejného) trestania a teda tu nie je priestor pre ich preskúmanie správnym súdom. Svoje rozhodnutie v tejto časti súd oprel o ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 1 Sžr/56/2011, sp. zn. 5 Sžo 1/2015 a iné.) a žalovaný po ich preskúmaní uviedol, že tieto nie sú založené na správnom chápaní príslušných ust. zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve.

Opakovane uviedol, že poľovnícke združenie je organizačná zložka poľovníckej organizácie založenej podľa § 32 zákona č. 274/2009 Z. z. Jej založeniu nepredchádza iniciatíva zo strany orgánov verejnej správy, prijatie právneho predpisu, či iný úkon alebo opatrenie zo strany nejakej organizácie. Rozhodnutiu predchádza len a výlučne vôľa držiteľov poľovných lístkov (poľovníkov) spĺňajúcich zákonné predpoklady, ktorí majú záujem byť združení v právnickej osobe (spolku). Žalovaný upozornil, že cieľom poľovníckej organizácie vôbec nemusí byť užívanie poľovného revíru, naopak cieľom je ochrana a presadzovanie oprávnených záujmov svojich členov na úseku poľovníctva (§ 32 ods. 1 písm. a/ cit. zákona). Bežne sú v praxi zakladané poľovnícke organizácie s cieľom chovu operených dravcov, písania poľovníckej literatúry, či poľovníckej kynológie a pod. (napr. Klub autorov slovenskej poľovníckej literatúry). Dôvodom je že takýto spolok, nie je možné založiť ako občianske združenie (§ 1 ods. 3 písm. d/ zákona č. 83/1990 Zb. o združovaní). Právne postavenie poľovníckej organizácie (resp. poľovníckeho združenia) je preto plne porovnateľné s právnym postavením občianskeho združenia. Právny status PZ Vlčia studňa (resp. akejkolvek poľovníckej organizácie) nie je v ničom porovnateľný s verejnoprávnou korporáciou, či komorou s núteným členstvom.

Žalovaný konštatoval, že krajský súd zjavne nerozlišil postavenie PZ Vlčia studňa a Slovenskej poľovníckej komory.

Pre úplnosť dodal, že PZ Vlčia studňa je členom poľovníckej organizácie Slovenského poľovníckeho zväzu so sídlom v Bratislave (ďalej aj „SPZ“) a preto sa riadi aj internými predpismi tejto organizácie. Ani Slovenský poľovnícky zväz nie je právnickou osobou s povinným členstvom. Túto skutočnosť je potrebné zdôrazniť, pretože v označených rozsudkoch najvyššieho súdu sa v zásade vychádza z toho, že „disciplinárne konania“ pred orgánmi poľovníckych združení (členmi SPZ), či inými poľovníckymi organizáciami sú súčasťou administratívneho trestania. Takéto tvrdenie nie je pravdou. Jedinou právnickou osobou v slovenskom poľovníckom prostredí, ktoré je možné označiť za komoru s povinným členstvom je Slovenská poľovnícka komora. Práve táto organizácia je verejnou korporáciou,

ktorej musí byť držiteľ poľovného lístka členom, v opačnom prípade mu poľovný lístok nebude vydaný a teda nebude môcť na území SR vykonávať právo poľovníctva.

Žalovaný mal na základe uvedeného za logické a samozrejmé, že pre disciplinárne orgány Slovenskej poľovníckej komory platia okrem vlastných predpisov (napr. Disciplinárny poriadok SPK) jednak základné zásady správneho konania (vypočítané v § 3 Správneho poriadku), záruky spravodlivého správneho konania (upravené v Rezolúcii č. R (77) 31 o ochrane jednotlivca vo vzťahu k správnym aktom) a aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní. Opísané princípy a zásady ale nemajú prečo platiť aj pre bežnú poľovnícku organizáciu, ktorej členstvo je naopak od tvrdenia súdov dobrovoľné a nie povinné.

Žalovaný v ďalšom nesúhlasil s názorom súdu, že len poľovnícke združenie smie užívať poľovný revír a teda od takéhoto „jedinečného“ postavenia sa odvíja možnosť preskúmať ich rozhodnutia v správnom súdnictve podľa 2. hlavy 5. časti OSP.

Užívanie poľovného revíru - na rozdiel od tvrdenia správneho súdu, sa vôbec neviaže na nutný členský princíp v poľovníckom združení. Žalovaný dal do pozornosti § 11 zákona č. 274/2009 Z. z. pojednávajúceho o samostatných poľovných revíroch. Takýto poľovný revír (s prívlastkom samostatný) môže vlastník užívať sám a vôbec nemusí byť členom poľovníckej organizácie. Typickým príkladom je postavenie Lesov SR š.p. pri užívaní vlastných tzv. režijných poľovných revírov, či obcí pri užívaní poľovných revírov (vlastných obecných poľovných revírov) a pod. Taktiež § 12 citovaného predpisu umožňuje viacerým vlastníkom poľovného revíru (s prívlastkom spoločný) tento užívať bez toho, aby boli organizovaní v akejkoľvek poľovníckej organizácii.

Čo sa týka užívania „cudzieho“ poľovného revíru (vytvoreného z poľovných pozemkov iných osôb než sú jeho užívatelia), žalovaný dal do pozornosti, že jeho užívanie je v zmysle § 13 ods. 1 zákona č. 274/2009 Z. z. umožnené zmluvne postúpiť presne určeným subjektom. Preto neobstojí tvrdenie konajúceho súdu o povinnom členskom (spoločnom) obhospodarovaní poľovného revíru.

Pre úplnosť dodal, že poľovníkovi, ktorý je vylúčený z poľovníckej organizácie, sa týmto aktom (vylúčením) nezakazuje v tomto, či inom poľovnom revíri vykonávať právo poľovníctva. Výkon práva poľovníctva totiž nie je spojený s členstvom v poľovníckej organizácii, ale naopak so splnením zákonných podmienok (§ 51-53 cit. zákona). Ak teda má poľovník platný poľovný lístok a má vystavené povolenie na lov od užívateľa konkrétneho poľovného revíru, má právo v tomto poľovnom revíri vykonávať právo poľovníctva, bez ohľadu na členstvo v poľovníckej organizácii.

Poznamenal, že nie je vôbec vylúčené (v praxi sa takáto skutočnosť aj ojedinele vyskytuje), že člen ktorý bol z poľovníckej organizácie, ktorá užíva konkrétny poľovný revír vylúčený, môže v tomto poľovnom revíri vykonávať právo poľovníctva, keďže sa mu udelí povolenie na lov - buď individuálne (tzv. poplatkový lov) alebo spoločné (napr. hosťovská spoločná poľovačka). Uvedené platí aj pre poľovníkov bez členstva v poľovníckej organizácii, ktorých je v SR niekoľko tisíc a vykonávajú právo poľovníctva bez príslušnosti k akejkoľvek poľovníckej organizácii, len na základe povolení na lov od toho-ktorého užívateľa poľovného revíru.

Žalovaný vyjadril nesúhlas aj s názorom súdu, prečo predmetná vec spadá do kompetencie správnych súdov, a to právny následok uloženia „sankcie“ vylúčenia z poľovníckej organizácie, ktorým sa zasahuje do osobnej sféry jednotlivca. Uvedené, sa však podľa žalovaného nezakladá na pravde.

Vylúčenie z poľovníckeho združenia (poľovníckej organizácie) so sebou nenesie zákaz, či obmedzenie výkonu práva poľovníctva, stratu poľovného lístka, či inú všeobecne negatívnu sankciu. Vylúčením z poľovného združenia sa síce končí vzájomný právny vzťah (majetkový vzťah) medzi poľovným združením a jeho členom, no takýto následok nie je pre bývalého člena negatívny v tom smere, že by sa niekde zapisoval (akýsi register sankcií), ukladal by sa mu zákaz byť členom inej poľovníckej organizácie, zakazovalo by sa mu podať si prihlášku za člena do tej istej poľovníckej organizácie a pod.

Vylúčenie člena z poľovníckej organizácie, nemá na jeho poľovnícky život de facto žiaden vplyv, no má jednoznačne vplyv na zúženie jeho majetkových práv, keďže prichádza o časť svojho majetku preinvestovaného do majetku poľovníckej organizácie. Takáto otázka ale nemôže byť predmetom posudzovania správnym súdom - najviac ak civilným súdom v občianskom súdnom konaní. Inak povedané „trestanie v poľovníckej organizácii“ nenesie znaky verejného trestania, tak ako je tomu pri bežnom priestupkovom trestaní alebo pri disciplinárnom trestaní disciplinárnymi orgánmi SPK, a naopak toto možno označiť len ako riešenie vzájomných sociálnych a majetkových vzťahov v rámci spolku.

Z vyššie opísaných skutočností mal žalovaný za zrejmé, že v danej veci nie sú dané také podmienky, aby mohol správny súd prejednávať vnútorné dianie v poľovníckej organizácii, či poľovníckom združení.

Záverom pre úplnosť dodal, že iná bola situácia pred účinnosťou zákona č. 274/2009 Z. z., keď Slovenskému poľovníckemu zväzu a poľovníckym združeniam, ako jeho členom, bolo priznané také právne postavenie, ako je dnes priznané Slovenskej poľovníckej komore a samotná Slovenská poľovnícka komora ešte neexistovala.

Dal do pozornosti znenie § 3 zákona č. 23/1962 Zb. o poľovníctve v poslednom platnom znení, v zmysle ktorej bolo SPZ priznané postavenie verejnoprávnej korporácie, keďže predstavoval komoru s núteným členstvom. Takáto právna úprava skutočne aj odôvodňovala predchádzajúce rozhodnutia správnych súdov a ich ingerenciu v podobných veciach (vylúčenie člena z poľovníckeho združenia). Situácia sa ale zmenila prijatím zákona č. 274/2009 Z. z., keď sa jediným predstaviteľom správy poľovníctva v SR (mimo štátnych orgánov) stala práve Slovenská poľovnícka komora a dovtedajší Slovenský poľovnícky zväz sa prostredníctvom ust. § 80 ods. 9 citovaného predpisu dostal na úroveň bežnej poľovníckej organizácie, akých je v SR založených niekoľko desiatok, či stoviek.

Taktiež pripomenul, že mu nie sú známe prípady, kde by Najvyšší súd SR či iné správne súdy v SR alebo ČR rozhodovali o dianí v občianskych združeniach (spolkoch), pokiaľ by takého občianske združenie nepredstavovalo komoru s povinným členstvom, ktorej rozhodovanie by sa výrazne dotklo osobnej sféry jednotlivca. Takéto rozhodovanie patrí výlučne do kompetencie civilného súdnictva v občianskom súdnom konaní a nie správnych súdov.

Z týchto dôvodov navrhol, aby odvolací súd postupom podľa §§ 250ja, 221 ods. 1 písm. a/, 221 ods. 2 OSP rozhodol tak, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušuje a konanie zastavuje.

Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril v podaní zo dňa 27.07.2015.

Vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného, že „predmetné rozhodnutia Poľovníckeho združenia Vlčia studňa (ďalej aj „PZ Vlčia studňa“) nie sú rozhodnutia vydané v rámci správneho (verejného) trestania a teda tu nie je priestor pre ich preskúmanie správnym súdom,“ uviedol, že v súvislosti s prijatím zákona o poľovníctve došlo k úprave postavenia poľovníckych združení. Kým pred účinnosťou tohto zákona bolo poľovnícke združenie občianskym združením, registrovaným na výkon práva poľovníctva, na ktoré sa vzťahovali ustanovenia zákona č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov v znení neskorších predpisov, od 1. septembra 2009 bola takáto pôsobnosť vylúčená. V zmysle ustanovenia § 80 ods. 9 sa poľovnícke združenia považujú za poľovnícke organizácie podľa zákona o poľovníctve, ktorý je v tejto súvislosti potrebné považovať za lex specialis. V súvislosti s prijatím zákona o poľovníctve došlo k úprave postavenia poľovníckych združení.

Žalobcom je fyzická osoba, ktorej práva a právom chránené záujmy a povinnosti sú priamo dotknuté, pričom na strane druhej je žalovaný - poľovnícka organizácia s názvom: Poľovnícke združenie VLČIA STUDŇA ČAKANOVCE. Žalovaný je podľa zákona o poľovníctve č. 274/2009 Z. z. poľovníckou organizáciou, pričom táto je založená podľa tohto zákona a jej stanovy musia byť v súlade s týmto zákonom. V cit. zákone je zároveň jednoznačne upravené a to v ustanovení § 79 ods. 1, že na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje

inak.

Zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní sa vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak. Podľa ustanovenia § 1 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, správnym orgánom je štátny orgán, orgán územnej samosprávy, orgán záujmovej samosprávy, fyzická alebo právnická osoba, ktorej zákon zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických v oblasti verejnej správy.

Poľovnícka organizácia je v takomto poňatí preto správnym orgánom. V tomto prípade s poukazom na znenie ustanovenia § 247 ods. 1 OSP fyzická osoba bola ukrátená na svojich právach rozhodnutím správneho orgánu. V správnom súdnictve je právo na prístup vymedzené princípom generálnej klauzuly s negatívnou enumeráciou, z ktorého vyplýva, že súdy v zásade preskúmajú všetky rozhodnutia správnych orgánov.

Rozhodnutie Poľovníckeho združenia VLČIA STUDŇA ČAKANOVCE je preskúmateľné súdom. Iný postup by bol v rozpore so zásadou denegatio justitiae - odopretie spravodlivého súdu - ktorú zohľadňuje aj Ústava SR v čl. 46. a znamenalo by to porušenie základného práva na súdnu ochranu uvedenú v čl. 46 Ústavy SR. Žalobcovi by sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Je preto nesporné, že aj napádané rozhodnutie žalovaného bolo vydané v čase účinnosti zákona č. 274/2009 Z. z., že príslušnými na rozhodovanie o zákonnosti rozhodnutí správneho orgánu - poľovníckej organizácie (v tomto prípade Poľovníckeho združenia VLČIA STUDŇA ČAKANOVCE) sú príslušné krajské súdy a to i v otázke vylúčenia člena.

Žalobca v ďalšom poukázal na konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, z ktorej vyplýva, že kárne konanie vedené poľovníckou organizáciou, ktorého výsledkom je rozhodnutie o vylúčení člena poľovníckej organizácie, je jednoznačne rozhodnutím zasahujúcim do práva fyzickej osoby, ktoré nemôžu byť vylúčené zo súdneho prieskumu podľa ust. § 247 a nasl. O.s.p. (napr. rozhodnutie sp. zn. 1Sžr/159/2011, republiky sp. zn. 1Sžr/56/2011, sp. zn. 10 Sžr/157/2011).

Nesúhlasil preto s argumentáciou žalovaného, ani s právnym názorom autora literatúry Zákon o poľovníctve, Komentár k vybraným ustanoveniam. Bratislava: Wolters Kluwer, 2015, ISBN 978-80-8168-201-8, na ktorý odkazuje žalovaný.

S členstvom u žalovaného ako poľovníckej organizácie, ktorá je užívateľom konkrétneho poľovného revíru, je nevyhnutne spojené aj verejnoprávne oprávnenie, chov a lov zveri v zmysle plánu chovu a lovu raticovej zveri, schváleného príslušným okresným úradom, pozemkovým a lesným odbor. Inak povedané, s členstvom u žalovaného je automaticky spojené právo výkonu práva poľovníctva tak, ako to napr. vyplýva aj z predložených Stanov žalovaného.

V tomto význame možno taktiež chápať ako správne odôvodnenie, že u žalovaného je výkon práva poľovníctva viazaný na členský princíp a tento charakter nezmenil ani Zákon o poľovníctve č. 274/2009 Z. z. Vylúčením člena z uvedenej poľovníckej organizácie, členovi zaniká verejnoprávne oprávnenie výkonu práva poľovníctva v poľovnom revíri užívanom žalovaným, na ktoré mal predtým „automaticky“ nárok a ktoré je „automaticky“ a nevyhnutne späté s členstvom v poľovníckej organizácii. Aj v tomto smere, a aj v tejto konkrétnej veci, preto možno chápať právo výkonu práva poľovníctva ako nevyhnutne viazané na členský princíp.

Vyjadril nesúhlas s účelovou argumentáciou žalovaného, že vylúčenie žalobcu z poľovníckeho združenia so sebou nenesie zákaz, či obmedzenie výkonu práva poľovníctva a nemá de facto vplyv na jeho poľovnícky život. Práve naopak, je zrejmé, že vylúčením žalobcu mu zaniká právo spojené s členstvom a to právo vykonávať právo poľovníctva v poľovnom revíri užívanom poľovníckou organizáciou, ktoré

je nevyhnutne spojené s členstvom. Argumentácia typu, že žalobca môže vykonávať právo poľovníctva ako napr. poľovnícky hosť je účelová a nenáležitá, nakoľko na takýto výkon žalobca nemá automaticky nárok. S členstvom žalobcu u žalovaného bolo nevyhnutne a výlučne automaticky späté jeho právo zúčastňovať sa na výkone práva poľovníctva v poľovnom revíri, ktorý žalovaný užíva. Nepriamo to svojim konaním potvrdzuje aj žalovaný, ktorý zároveň s vylúčením žalobcu z členstva, prijíma na jeho miesto novú fyzickú osobu. Účelom rozhodnutia o vylúčení žalobcu z Poľovníckeho združenia VLČIA STUDŇA ČAKANOVCE bolo preto jednoznačne to, aby sa ďalej nemohol podieľať na výkone práva poľovníctva v poľovnom revíri, ktorý užíva žalovaný.

Nepovažoval za pravdu, že vylúčenie žalobcu z poľovníckeho združenia so sebou nenesie zákaz, či obmedzenie výkonu práva poľovníctva, či inú všeobecne negatívnu sankciu, resp. že nemá na jeho poľovnícky život de facto žiaden vplyv.

K tvrdeniu žalovaného, že mu nie sú známe prípady, kde by Najvyšší súd SR či iné správne súdy v SR alebo ČR rozhodovali o dani v občianskych združeniach (spolkoch), pokiaľ by takéto občianske združenie nepredstavovalo komoru s povinným členstvom, ktorej rozhodovanie by sa výrazne dotklo osobnej sféry jednotlivca s tým, že takéto rozhodovanie patrí výlučne do kompetencie civilného súdnictva v občianskom súdnom konaní a nie správnych súdov žalobca poukázal na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 07.08.2012 sp. zn.: 10Sžr/157/2011: „Je nesporné, že rozhodnutie žalovaného bolo vydané v čase účinnosti zákona č. 274/2009 Z. z., že príslušnými na rozhodovanie o zákonnosti rozhodnutí správneho orgánu -poľovníckeho združenia sú príslušné krajské súdy a to i v otázke vylúčenie člena z poľovníckeho združenia. Uvedené rozhodnutie je potrebné preskúmať súdom.“ Konštatoval preto, že argumentácia žalovaného v tomto bode absolútne neobstojí.

Taktiež nesúhlasil s argumentáciou žalovaného, ktorú sa snažil prezentovať počas konania pred krajským súdom a to, že rozhodnutiu žalovaného predchádza výlučne iba vôľa členov a nemusí preto svoje rozhodnutie podrobne odôvodňovať. Dokonca sa snaží poukázať na skutočnosť, že spôsob ukončenia právneho vzťahu člena a poľovníckej organizácie je bežným spôsobom ukončenia právneho vzťahu závislým iba na vôli členov a nemôže byť poňatý ako skutočný proces, ktorý je súčasťou správneho (verejného) trestania. Žalovaný počas konania dokonca takýto zánik členstva charakterizuje ako bežný spôsob ukončenia právneho vzťahu, aký podľa neho prebieha pri vylúčení člena občianskeho združenia, či pri vylúčení spoločníka obchodnej spoločnosti.

S takýmto nenáležitým tvrdením žalovaný zásadne nesúhlasil. Zároveň podotkol, že v nesprávne žalovaným uvádzanom príklade, napr. v prípade vylúčenia spoločníka obchodnej spoločnosti, je zo zákona stanovená dokonca povinnosť viesť osobitné súdne konanie, v ktorom o vylúčení spoločníka rozhoduje na návrh iba súd a nestačí preto iba vôľa ostatných spoločníkov (viď. napr. § 149 Obchodného zákonníka). Čo sa týka občianskych združení, taktiež tu nie je možné hovoriť o svojvôli členov, nakoľko každé rozhodnutie niektorého z jeho orgánov, proti ktorému už nemožno podať opravný prostriedok, musí byť v súlade so stanovami a zákonom.

Žalobca preto naďalej zotrval na svojich skutkových tvrdeniach a právnom posúdení veci (vrátane svojich tvrdení a právnej argumentácie prezentovanej jednak počas prvostupňového súdneho konania vedeného na krajskom súde ako aj v podanom odvolaní) a žiadal, aby odvolací súd rozhodol tak, ako to žalobca navrhol v podanom odvolaní zo dňa 17.07.2015 v znení doplnenia odvolania zo dňa 20.07.2015.

Rozsudok krajského súdu napadol včas podaným odvolaním aj žalobca z dôvodov uvedených v ust. § 205 ods. 2) a ust. § 221 ods. 1) OSP v nadväznosti na ust. § 246c OSP a ust. § 250ja OSP nakoľko podľa neho a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1) OSP, pretože účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ OSP) a zároveň súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 221 ods. 1 písm. h/ OSP), b/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, d/ súd prvého

stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v zmysle § 220 OSP zmenil a to tak, že súd rozhodnutie žalovaného a rozhodnutie prvostupňového orgánu zrušuje podľa § 250j ods. 2 písm. c), d) O.s.p. a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

V rámci odvolacej lehoty bolo doručené podanie žalobcu označené ako doplnenie odvolania, v ktorom žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu v zmysle § 220 OSP zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného a rozhodnutie prvostupňového orgánu sa zrušuje podľa § 250j ods. 2 písm. a), b), c), d) a e) OSP a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu v stanovenej lehote nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a jednomyselne dospel k záveru, že odvolanie žalobcu a žalovaného nie sú dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny; preto ho po preskúmaní opodstatnenosti odvolacích dôvodov postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29.11.2016 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli a internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (www.nsud.sk) najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 OSP súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom prepísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolaní preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a prvostupňového správneho orgánu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného, je otázka správneho zistenia rozhodujúcich skutočností a dostatočného rámca podkladov pre naplnenie zásady materiálnej pravdy v ďalšom procese aplikácie hmotného práva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho spisu s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na doplnenie svojich doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 OSP umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Výboru Poľovníckeho združenia Vlčia studňa (ďalej len „výbor PZ“) zo dňa 28.01.2014 (písomne vyhotovené dňa 31.01.2014), ktoré potvrdil žalovaný ako odvolací orgán, o uložení disciplinárneho opatrenia žalobcovi podľa § 10 ods. 1 písm. c/, § 13 ods. 1 písm. d/, § 13 ods. 2 Stanov Poľovníckeho združenia Vlčia studňa (ďalej len „PZ“), ktorým bolo jeho vylúčenie z poľovníckeho združenia. Dôvodom vylúčenia žalobcu z poľovníckeho združenia bolo jeho disciplinárne previnenie spáchané porušením bodu 13 ods. b/ a ods. c/ Domáceho poriadku PZ.

Podľa § 32 ods. 1 zákona o č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve, na účely tohto zákona sa poľovníckou organizáciou rozumie právnická osoba zriadená podľa tohto zákona, ktorá

- a) je neziskovou organizáciou, ktorá združuje občanov Slovenskej republiky, ktorí sú držiteľmi poľovníčích lístkov, a iné fyzické osoby na účel ochrany a presadzovania oprávnených záujmov svojich členov na úseku poľovníctva,
- b) má sídlo na území Slovenskej republiky,
- c) je zapísaná v centrálnom registri, ktorý vedie ministerstvo,
- d) riadi svoju činnosť stanovami, ktoré musia byť v súlade s týmto zákonom a ostatnými, všeobecne záväznými právnymi predpismi.

Podľa § 77 ods. 1 zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve, disciplinárnym previnením je konanie držiteľa poľovníčieho lístka, ktoré nevykazuje znaky trestného činu, priestupku podľa § 76 alebo iného správneho deliktu podľa § 78 a je v rozpore s disciplinárnym poriadkom vydaným komorou.

Podľa § 77 ods. 2 zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve, disciplinárne previnenie rieši komora podľa disciplinárneho poriadku.

Podľa § 79 ods. 1 zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve, na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 79 ods. 2 zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve, všeobecný predpis o správnom konaní sa nevzťahuje na

- a) posúdenie projektu podľa § 6 a 7,
- b) zaradenie poľovníčieho revíru do kvalitatívnej triedy podľa § 8,
- c) evidenciu zmluvy vlastníkov podľa § 12 alebo zmluvy podľa § 13,
- d) vymenovanie a odvolanie poľovníckeho hospodára podľa § 19 a členov poľovníckej stráže podľa § 28,
- e) schválenie alebo zmenu poľovníckych plánov podľa § 30,
- f) vydanie povolenia podľa § 56 ods. 1 a 3,
- g) rozhodovanie ministerstva podľa § 72 okrem písmena d),
- h) rozhodovanie okresného úradu v sídle kraja podľa § 73 okrem písmena c),
- i) rozhodovanie okresného úradu podľa § 74 ods. 1 písm. h) a i) a § 74 ods. 2 okrem ukladania pokút za iné správne delikty podľa § 78.

Podľa § 1 ods. 1 správneho poriadku, tento zákon sa vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

Podľa § 1 ods. 2 správneho poriadku, správnym orgánom je štátny orgán, orgán územnej samosprávy, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorej zákon zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy.

Podľa § 3 ods. 2 správneho poriadku, správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

Podľa § 3 ods. 4 správneho poriadku, rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Zo spisu odvolací súd zistil, že rozhodnutím výboru PZ zo dňa 28.01.2014 (vypracovaného dňa 31.01.2014), bol žalobca v zmysle ustanovenia § 33 ods. c/ stanov PZ uznaný vinným zo spáchania disciplinárnych previnení podľa bodu 13 ods. b/ a c/ Domáceho poriadku PZ, ktorý spáchal tým, že svojím konaním ohováral členov výboru pred ostatnými členmi PZ a konal proti záujmom poľovníckeho združenia. Žalobcovi bol, vzhľadom na hrubé porušenie povinnosti člena PZ, uložený disciplinárny trest, a to vylúčenie z poľovníckeho združenia.

Žalovaný, na základe výsledkov z rokovania svojej členskej schôdze PZ, konanej dňa 23.02.2014, rozhodnutím zo dňa 23.02.2014 zamietol odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu výboru PZ o uložení disciplinárneho trestu (o vylúčení z poľovníckeho združenia).

Krajský súd na podklade žaloby žalobcu zrušil rozhodnutie žalovaného (členskej schôdzy PZ) zo dňa 23.02.2014 a vec mu vrátil na ďalšie konanie a vo vzťahu k rozhodnutiu žalovaného zo dňa 06.03.2014 konanie zastavil.

V danej veci mal odvolací súd za nesporné, že došlo k vylúčeniu žalobcu z PZ, keď tento bol uznaný za vinného z porušenia bodu 13 ods. b/ a ods. c/ Domáceho poriadku PZ. Správny orgán však v zmysle citovaných ustanovení nedostatočne zistil skutočný stav, pričom nebolo zrejmé, z akých dôkazov vychádzal žalovaný pri svojom rozhodovaní. To, či bol skutočný stav zistený úplne a správne, musí vyplývať aj z odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu. V odôvodnení rozhodnutia musí správny

orgán reagovať na dva okruhy problémov: na skutkové okolnosti a právne posúdenie. Za skutkové okolnosti treba považovať najmä skutočnosti, ktoré boli nepochybne zistené a ich právny význam. Taktiež v súvislosti s právnym posúdením nie je dostatočné citovanie príslušných ustanovení, ale je potrebné, aby sa vyložil aj obsah právnej normy, aby účastníci pochopili vzťah medzi skutkovým zistením a právnym posúdením.

Uvedené v odôvodnení rozhodnutia správneho orgánu absentovalo, pričom sa žalovaný taktiež nevysporiadal s námietkou žalobcu v odvolaní, keď tento tvrdil, že si nie je vedomý porušenia ustanovení Disciplinárneho poriadku a stanov PZ, a že sa v disciplinárnom konaní rozhodlo bez jeho prítomnosti, a tým pádom bez možnosti obhajoby jeho osoby, čo bolo v rozpore s ustanoveniami § 9 Disciplinárneho poriadku Slovenského poľovníckeho zväzu. Navyše, z preskúmaných rozhodnutí žalovaného nie je jasné ich číslo a došlo aj k nesprávnosti v súvislosti s dátumom vydania rozhodnutia, nakoľko rozhodnutie výboru PZ bolo prijaté dňa 28.01.2014, avšak písomné vyhotovenia obsahuje dátum fyzického vypracovania rozhodnutia, a teda 31.01.2014. na dôvažok odvolací súd uvádza, že rozhodnutie členskej schôdze PZ bolo vyhotovené v písomnej podobe a zaslané žalobcovi až na základe uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/156/2014-64 zo dňa 21.10.2014.

Podľa názoru odvolacieho súdu pre uloženie disciplinárneho trestu - vylúčenie z PZ neboli splnené podmienky, ktoré sú stanovené v disciplinárnom poriadku. Uloženie trestu bolo odôvodňované porušením domáceho poriadku zo strany žalobcu a hrubým porušením stanov SPZ, ale tieto uvádzané skutočnosti neboli v rozhodnutí náležite odôvodnené. V tejto časti odvolací súd zhodne s krajským súdom považuje rozhodnutie za nezákonné.

Odvolací súd má za nepochybné, že na základe uvedeného dospel krajský súd k správne záveru o nesprávnosti a nepreskúmateľnosti rozhodnutia správneho orgánu zo dňa 23.02.2014.

Žalovaný v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa namieta, že PZ je len organizačnou zložkou Slovenského poľovníckeho zväzu, tým pádom napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v rámci správneho trestania, z čoho vyplýva, že rozhodnutie nepodlieha súdnemu prieskumu správnym súdom. Dodal, že vydaním napadnutého rozhodnutia sa nezasiahlo do sféry jednotlivca, ale došlo len k riešeniu vzájomných vzťahov v rámci spolku.

S uvedenou argumentáciou podľa odvolacieho súdu nemožno súhlasiť. Najvyšší súd má za to, že v predmetnej veci sa jednalo o rozhodovanie o právach a povinnostiach člena poľovníckeho združenia, nakoľko v predmetnej veci šlo o rozhodnutia vydané v disciplinárnom konaní, na základe ktorých bol žalobcovi uložený disciplinárny trest a to vylúčenie z členstva poľovníckeho združenia. Rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, na ktoré sa vzťahuje správny poriadok, je podľa názoru odvolacieho súdu rozhodnutím, ktoré predstavuje zásah do práv fyzickej osoby, a preto nemôže byť vylúčené zo súdneho prieskumu.

V ďalšom dáva odvolací súd do pozornosti, že teória správneho práva zaraďuje disciplinárne delikty medzi správne delikty, spoločne s priestupkami, poriadkovými deliktami a inými správnymi deliktami. Vylúčenie predstavuje veľmi prísnu sankciu, pretože na základe právoplatného rozhodnutia nemôže fyzická osoba vykonávať právo poľovníctva v poľovníckom združení.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Odvolací súd nezistil, že by krajský súd ako súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil a že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Skutkový stav však nebol ani podľa názoru odvolacieho súdu správnym orgánom dostatočne zistený. Správne konanie je ovládané určitými zásadami, z ktorých jednou je aj zásada materiálnej pravdy, ktorá vyjadruje požiadavku, aby správny orgán úplne a presne zistil skutočný stav a zaobstaral si potrebné podklady pre rozhodnutie. Úplnosť zistenia podkladom znamená, že boli vykonané všetky prešetrenia a dôkazy, ktoré majú pre danú vec rozhodujúci význam.

Preto sa odvolací súd stotožnil so záverom krajského súdu, že je nutné vec vrátiť do štádia odvolacieho konania, v rámci ktorého bude úlohou práve žalovaného odstrániť nedostatky v naznačenom smere a vo veci opätovne rozhodnúť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalovaného uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci. Preto napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 a 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP potvrdil.

Žalobca v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa namietal zmätočnosť a nepreskúmateľnosť prvostupňového rozhodnutia pre nedostatok dôvodov a nezrozumiteľnosť. Taktiež namietal porušenie zásady spravodlivého konania s tým, že mu bola upretá možnosť hájiť sa pred vydaním prvostupňového rozhodnutia, a preto sa dožadoval jeho zrušenia.

V súvislosti s odvolaním žalobcu považuje odvolací súd za potrebné zdôrazniť, že v danom prípade je potrebné vyriešiť otázku subjektívnej legitímácie na podanie odvolania. Podľa § 201 veta prvá O.s.p. môže účastník napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje. To však neznamená, že každý účastník konania je oprávnený na podanie odvolania; odporovalo by to totiž funkcii a povahe odvolania ako riadneho opravného prostriedku, ktorý dáva zákon účastníkovi konania na to, aby sa mohol domôcť nápravy, ak mu bola rozsudkom súdu prvého stupňa spôsobená ujma na jeho právach. Či k takejto ujme naozaj došlo sa neposudzuje abstraktne, ale konkrétne - vo vzťahu k návrhu vo veci samej, ktorý účastník predložil v konaní pred súdom prvého stupňa. Tento návrh je základom rozhodnutia súdu prvého stupňa a iba z neho možno vychádzať pri posudzovaní, či je odvolateľ oprávnený domáhať sa nápravy, a teda nie zo subjektívneho presvedčenia účastníka konania o dôsledkoch vyplývajúcich pre neho z rozhodnutia súdu prvého stupňa. Ak teda súd prvého stupňa odvolateľovmu návrhu vyhovel v plnom rozsahu, nemôže sa tento cítiť rozhodnutím súdu poškodený, a nie je preto ani oprávnený sa proti nemu odvolať.

Rovnako to bolo aj v posudzovanom prípade - odvolateľ, ako žalobca v konaní pred prvostupňovým súdom žiadal v žalobe zrušenie prvostupňového a druhostupňového rozhodnutie žalovaného. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 23S/156/2014-92 zo dňa 12.05.2015 preskúmané rozhodnutie žalovaného zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. c/ a d/ OSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd zdôrazňuje, že na podklade toho, že rozhodnutím krajského súdu nedošlo aj k zrušeniu prvostupňového rozhodnutia žalovaného nemožno ustáliť, že by žalobcovi nebolo vyhovené v plnom rozsahu.

Podľa § 218 ods. 1 písm. b) OSP odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 218 ods. 1 písm. b) OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP odvolanie žalobcu, ako podané neoprávnenou osobou, odmietol.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože v časti, v ktorej uspel (vo veci samej) si ich náhradu neuplatnil a vzhľadom na jeho neúspech v konaní o odvolaní žalobcu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanému zákon priznanie trov konania neumožňuje.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.